

ВЕЧІРНІ ВІСТІ

22(538),
6–11 червня 2017 р.

ТЕСТУВАННЯ
СТОКГОЛЬМОМ

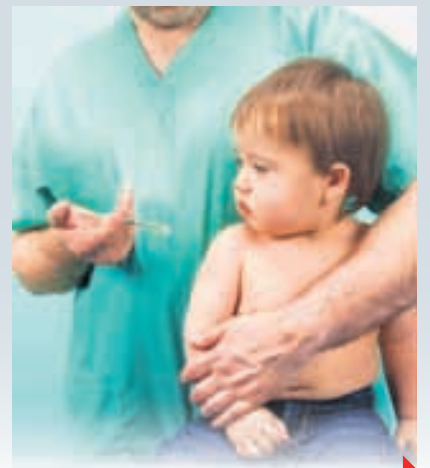
стор 3

РУКОПИСИ НЕ ГОРЯТЬ,
АЛЕ ПРИПАДАЮТЬ ПИЛОМ

стор 4

ВИПРОБУВАННЯ
КОРОМ

стор 7

РОЗУМ ПЕРЕМАГАЄ ОБІЦЯНКИ

15%

Юлія
ТИМОШЕНКО

ЯКБИ ВИБОРИ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ
ВІДБУВАЛИСЯ НАСТУПНОЇ НЕДІЛІ

12% 10,2% 10,1% 10,1% 9,6%

Петро
ПОРОШЕНКО

Юрій
БОЙКО

Вадим
РАБІНОВИЧ

Анатолій
ГРИЦЕНКО

Олег
ЛЯШКО

Уже тривалий час експертна спільнота і громадськість говорять про необхідність перезавантаження влади в Україні. Причому цілковите перезавантаження — через дострокові парламентські та президентські вибори.

Зокрема, для обрання нового складу Верховної Ради є навіть формальний привід: понад рік у країні не існує парламентської коаліції. Хоча представники влади час від часу й говорять, мовляв, вона є, але досі нам не змогли продемонструвати коаліційної угоди зі списком народних обранців, які входять до більшості. Це якась державна таємниця? Президент у такому разі має право (однак не обов'язок) розпустити ВР. Але гарант своїм правом користуватися не збирається, стверджуючи, що вибори не на часі. Та й взагалі, мовляв, у них зацікавлена Росія. Серйозно? То, певне, Путін нам заважає проводити реформи, тарифи підвищує, інфляцію особисто роздмухує?

Насправді ж післямайданна влада загалом катастрофічно втрачає довіру українців. Для прикладу, глава держави Петро Порошенко, отримавши в пер-

шому турі президентських виборів-2014 рекордні 54% голосів українців, нині має майже вп'ятеро нижчий рейтинг.

Значно менше суспільство симпатизує і провладним фракціям. Абсолютно різні соціологічні дослідження періодично доводять це. Тож виникає різка невідповідність: при владі перебувають політики із фактично вичерпаним кредитом довіри, бо за три роки не була проведена до кінця жодна реформа! А ті зміни, які влада намагається запровадити, українців не обнадіюють, а лякають. Тут вам і земельна,

і медична, і пенсійна реформи. А ще славнозвісна децентралізація! Тож владі нічим хизуватися, окрім хіба реформи електронного «декорування» та (як злий жарт) періодичного підвищення комунальних платежів. Маємо те, що маємо...

КУРС ЄХИБНИМ

Соціологічна група «Рейтинг» нещодавно провела опитування щодо суспільно-політичних настроїв українців. Так, у форматі особистого формалізованого

інтерв'ю (face-to-face) було опитано дві тисячі респондентів віком від вісімнадцяти років. Помилка репрезентативності дослідження становить не більше як 2,2%.

Опитуваним поставили запитання: «Як ви вважаєте, загалом справи в Україні йдуть у правильному чи неправильному напрямку?». Отож, 76% респондентів гадають, що країна рухається у неправильному напрямку, 13% підтримали курс, а 11% респондентів завагалися із відповіддю.

Найоптимістичнішими в цьому сенсі виявилися західні регіони: 68% мешканців налаштовані критично, 20% курс задовольняє, 12% не можуть визначитися. Центральна (77%, 14% і 9%) та Східна Україна (77%, 8% і 14%) є скептичними. Та найбільше розчарований південь країни: 82% опитуваних вважають обраний напрямок хибним, 10% — прийнятним, 9% вагаються.

(Закінчення на стор. 2)

**ПІСЛЯМАЙДАННА ВЛАДА ЗАГАЛОМ КАТАСТРОФІЧНО
ВТРАЧАЄ ДОВІРУ УКРАЇНЦІВ. ДЛЯ ПРИКЛАДУ,
ГЛАВА ДЕРЖАВИ ПЕТРО ПОРОШЕНКО, ОТРИМАВШИ
В ПЕРШОМУ ТУРІ ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ ВИБОРІВ
РЕКОРДНІ 54% ГОЛОСІВ УКРАЇНЦІВ,
НИНІ МАЄ МАЙЖЕ ВП'ЯТЕРО НИЖЧИЙ РЕЙТИНГ**

ВСЕУКРАЇНСЬКА СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

НАША АДРЕСА В ІНТЕРНЕТІ: GAZETA.VV.COM

Рекомендована ціна
2 грн 30 коп.

РОЗУМ ПЕРЕМАГАЄ ОБІЦЯНКИ

(Закінчення.
Початок на стор. 1)

Далі українців запитали, які проблеми наразі є для них найважливішими (можливі одночасно три варіанти відповідей). Понад половину опитаних (53%) найбільше турбує військовий конфлікт на сході України. 47% респондентів переймаються низьким рівнем зарплат або пенсій, 45% занепокоєні підвищенням тарифів на комунальні послуги, 37% — підвищенням цін на основні товари, інфляцією, 25% говорять про хабарництво та корупцію у владі, 23% хвилює безробіття, 16% — соціальне розшарування, прірва між бідними та багатими, 12% — недостатній рівень соціального захисту. Ще 12% опитаних вказують на неможливість отримати якісне медичне обслуговування, 7% — на зростання злочинності, недостатню безпеку на вулицях, 6% — на несприятливі умови розвитку малого та середнього бізнесу.

Тож ці цифри вкотре підтверджують, що населення вкрай невдоволене діями влади. Навіть омріяний безвізовий режим і асоціація з ЄС поки не додають нам оптимізму, адже живемо в країні, де триває війна і де народу все важче зводити кінці з кінцями.

«БАТЬКІВЩИНА» — ПЕРША

Та повернімося до опитування соціологічної групи «Рейтинг». У респондентів поцікавилися також, як вони ставляться до ідеї розпуску парламенту і проведення дострокових виборів до Верховної Ради. 25% із них цілковито підтримують, ще 25% скоріше підтримують, 13% вагаються із відповіддю, 23% скоріше не підтримують, 14% зовсім не підтримують.

До речі, кількість тих, хто виступає за дочасне волевиявлення, трохи збільшилася порівняно з минулим роком. Тоді за перезавантаження ВР було лише 20% респондентів, а категорично проти — 18%.

Також українців запитали про їхні електоральні симпатії.

З'ясувалося, що якби вибори до Верховної Ради проводилися наступної неділі, то 13,9% тих, хто має намір голосувати та визначився, обрали б ВО «Батьківщина».

До речі, саме ця політична сила тримає першість у рейтингу симпатій українців уже другий рік поспіль.

На другій сходинці опинився «Опозиційний блок» із 10,4%. Третє місце посів Блок Петра Порошенка — 10,2%. Саме ця політична сила протягом двох років катастрофічно втрачає свій рейтинг. Згадайте, що на виборах до ВР 2014 року БПП отримав 22% голосів.

Загалом прохідний бар'єр долають такі партії: РПЛ — 9,5%, партія «За життя» — 9,2%, «Громадянська позиція» — 7,7%, «Самопоміч» — 7,1% та «Свобода» — 6,6%. Провладна партія «Народний фронт» нині має рейтинг 0,9%, що навіть нижче за статистичну похибку. Ця полісила на минулих виборах також набрала 22%.

Ще українцям поставили запитання, за кого б вони проголосували на президентських виборах, якби такі відбулися наступної неділі. Так, з-поміж тих, хто має намір голосувати та визначився, 15% голосів віддали б лідеру партії «Батьківщина» Юлії Тимошенко.

За чинного президента Петра Порошенка проголосували б 12% респондентів. 10,2% опитуваних сказали б «так» представнику «Опоблоку» Юрію Бойку, 10,1% — лідеру партії «За життя» Вадиму Рабіновичу і стільки ж громадян воліли б бачити очільником держави главу політсили «Громадянська позиція» Анатолія Гриценка. 9,6% респондентів симпатизують «радикалу» Олегу Ляшчу.

Тож і цей рейтинг зберігає попередні тенденції: перше місце вже традиційно отримує Тимошенко, а Порошенко стрімко втрачає свій електорат. Навіть на початку 2016 року, за даними тієї самої соціологічної служби «Рейтинг», за нього готові були віддати свої голоси 22% опитуваних, нині ж ця цифра зменшилася майже удвічі.

Марія АНІНА

ЯКБИ ПАРЛАМЕНТСЬКІ ВИБОРИ ВІДБУВАЛИСЯ НАСТУПНОЇ НЕДІЛІ

ДУМКА ЕКСПЕРТА

«Порошенко боротиметься за друге місце»

Олег САХЯН,
політолог,
директор Єдиного
координаційного
центру «Донбас»:

«У 2014 році ВО «Батьківщина» отримала досить незначне представництво у Верховній Раді. Тоді дехто навіть списував партію з рахунків, але марно. Впродовж останніх двох років рейтинг «Батьківщини» постійно зростає. Із чим це пов'язано?»

У «Батьківщина» є харизматичний лідер — Юлія Тимошенко. Її команда дуже чітко реагує на запити суспільства. Політсила має широку підтримку по всій країні, це довело останні вибори до об'єднаних територіальних громад, де партія отримала перше місце.

Також «Батьківщина» — єдина політсила, у якій є потужна розгалужена партійна система. Тож потенціал у партії доволі високий, і найближчим часом вона здатна наростити ще 5% до свого рейтингу.

Натомість популярність пропрезидентського Блоку Петра Порошенка стрімко падає. Прогнозую, що ця політсила може втратити ще до 5%.

Водночас БПП не піде стежкою «Народного фронту», довіра до якого в українців практично на нулі. БПП — це політичний проект, який об'єднався в інтересах певних груп. Вони й забезпечують електоральну подушку. А «НФ» використали як громовідвід, і на тому все.

Взагалі «НФ» — це фактично елітарний клуб із кількома акціонерами. Вони об'єдналися 2014 року заради високих відсотків на виборах. Та нині рейтинг

політсили є катастрофічно низьким. Тож частина «фронтовиків» напередодні майбутніх виборів може приєднатися до БПП. Інші групи вочевидь підуть у вільне плавання і візьмуться за ребрендинг, що є логічним. Хоча шанси в них мізерні.

Щодо президентського рейтингу, то нині на першому місці Юлія Тимошенко, на другому — Петро Порошенко. З огляду на спадну тенденцію у рівні довіри до чинного президента, прірва між потенційними кандидатами зростатиме й надалі. І насправді йдеться уже не про те, наскільки Юлія Володимирівна випереджає Петра Олександровича, а про те, як останній боротиметься за друге місце — щоб потрапити до другого туру. Хоча насправді гарант більше за все не бажав би опинитися «віч-на-віч» із Тимошенко, адже результат цього електорального протистояння передбачуваний.

Нас дуже часто лякають реваншем «регіоналів». Та подивіться на реальний стан справ. Частина членів колишньої «Партії регіонів» асимілювалася в БПП. А еліта часів Януковича переважно спить собі спокійно — її просто не чіпають, за деяким винятком. Це може свідчити тільки про відповідні домовленості!

Також останнім часом повзуть чутки про те, що начебто спадкоємець ПР — «Опоблок» — може об'єднатися із «Батьківщиною». Це повна нісенітниця, у якій є замовник та адресант — Банкова. У цих політсил зовсім різний електорат: «Батьківщина» є патріотичною партією, екс-«регіонали» заграють із виборцями за допомогою проросійських слоганів та меседжів. До того ж після Революції Гідності жодна політична сила, яка поважає себе і народ, не об'єдналася б із колишніми «регіоналами». Тим часом саме БПП доволі часто голосує в унісон із «Опоблоком».

Рішення Стокгольмського арбітражу на користь України є першою ластівкою, яка може нарешті звільнити нашу країну від газового зашморгу Москви. На остаточний вердикт чекаємо наприкінці червня. Водночас перемога, яку приписують «Нафтогазу», стала своєрідним тестом на порядність нинішньої влади. І цей іспит, з огляду на все, вона провалює. Бо нинішні можновладці в найгірших традиціях Януковича намагаються використати рішення арбітражу проти лідера народної довіри Юлії Тимошенко.

ВДАРИТИ ПЕРЕМОГОЮ

Арбітражний суд Торговельної палати Стокгольма задовольнив ключові вимоги НАК «Нафтогаз» до «Газпрому»: повністю скасував умову «бери або плати», заборону реекспорту російського газу українською стороною і формулу ціноутворення на блакитне паливо з 2014 року.

Усі ці пункти були задекларовані в газовому контракті 2009 року, укладеному за участі Юлії Тимошенко. Тому не дивно, що «клуб любителів Порошенка» злагоджено взявся критикувати лідера «Батьківщини», керуючись відомою цитатою Геббельса: «Брехня, вимовлена сто разів, стає правдою. Ми прагнемо не правди, а ефекту».

Більше за всіх, безумовно, старався нинішній очільник уряду Гройсман, який наговорив чимало нісенітниць про Тимошенко і завершив словами: «Стокгольмський суд визнав, що таку кабальну угоду не потрібно було підписувати».

Коротка пам'ять Гройсмана про ті обставини, за яких укладався контракт, цілком відповідає намаганням влади зганьбити Юлію Тимошенко і виштовхнути її з українського політикуму. Тим більше, що, за всіма опитуваннями, «Батьківщина» та її лідер мають найвищу підтримку від населення.

Тому олігархія, отримавши перше рішення Стокгольмського арбітражу, вирішила,

ТЕСТУВАННЯ СТОКГОЛЬМОМ

На нас одночасно напірали і Росія, і Євросоюз, який спочатку закликав місцеві газові компанії позиватися проти Києва і Москви, а потім активно лобював перемовини між Україною та РФ. Так, уже 1 січня президент Єврокомісії Жозе Мануель Баррозу в телефонній розмові з Тимошенко пообіцяв сприяти переговорному процесу, «який є запорукою енергетичної безпеки Європи».

І, о диво! Наступного дня після підписання контракту європейський комісар з енергетичних питань Андріс Пібалгс привітав Київ та Москву в зв'язку з досягненням формального принципу формування ціни на газ для України.

«Усі європейські країни мають прямі й прозорі відносини з постачальником газу. Нарешті Україна теж матиме чітку формулу, яка використовується у європейських країнах», — додав єврокомісар.

Зрозуміло, що Європа насамперед переймалася власними інтересами. Але такі заяви вкотре доводять, що Тимошенко намагалася перевести Україну на ринкові відносини в газовому секторі ще десять

нувачують «Батьківщину» та її лідера Юлію Тимошенко.

«Якщо підняти документи, то легко можна зауважити, що всі експерти критикували угоди, підписані 2009 року. Їх називали несправедливими. Минуло багато часу, але до 2014 року «Нафтогаз» чомусь не оскаржив підписаний контракт. Цікаво, що Тимошенко була виправдана саме 2014 року. Тоді ж було заявлено, що цими угодами вона не завдала державі жодної шкоди», — констатував він.

ПОГАНІЙ ЧИ «ПОГАНІЙ» КОНТРАКТ?

Безумовно, газовий контракт 2009 року аж ніяк не ідеальний. Але в цьому сенсі варто згадати укладену не без участі адміністрації президента Ющенка газову угоду від 2006 року, яка у відносини між «Газпромом» та «Нафтогазом» вмонтувала «РосУкрЕнерго», внаслідок чого НАК фактично перетворювалася на банкрута, бо перестала бути учасником ринку. А вже її позбавили можливості збувати ресурс всередині України. Ця угода змусила Україну припинити закупівлю дешевого туркменського, узбецького та казахського газу. Саме так «Газпром» став монополістом у постачанні палива.

І найголовніше: чи були прописані в угоді-2006 умови обстоювання прав сторін у арбітражі? Ні! Вперше такі положення з'явилися у газовому контракті 2009 року. Отже, без цього документа наша країна справді не могла б нині вибороти першу перемогу в Стокгольмському арбітражі. Там були чітко прописані можливості участі у арбітражі та перегляду ціни на газ. Такий самий контракт, включно з принципом «бери або плати», спочатку уклали інші європейські країни, а згодом позбулися його через Стокгольм.

За словами Вадима Карасьова, нинішня перемога української сторони свідчить про те, що контракт-2009 був не таким уже й поганим і що команда прем'єр-міністра Тимошенко зробила все можливе, аби пізніше можна було позбутися його кабальних пунктів.

«Головне питання полягає у тому, чи подешевшає газ для українців у разі повного та остаточного виграшу в Стокгольмському арбітражі, як це було обіцяно головою «Нафтогазу»? Якби громадяни отримали нові платіжки зі зниженими цінами на блакитне паливо, це була б перемога не тільки НАК, а всієї країни. Проте поки в такий сценарій не дуже віряться», — підсумував він.

Олекса ГОНСЬКИЙ

Перемога України, на якій не треба зупинятися

Рішення Стокгольмського арбітражу на користь України є безумовною перемогою нашої країни. Але цього результату неможливо було б досягти без укладання газового контракту 2009 року.

Про це на прес-конференції заявила лідер партії «Батьківщина» Юлія Тимошенко. Вона зауважила, що нинішня влада, яка вже три роки керує державою, дорікає їй за укладання нібито поганого контракту 2009 року.

«Якщо Україна не бере газ у Росії, то чому б взагалі не анулювати цей контракт в односторонньому порядку і більше ним не користуватися? Таке право є. Але влада його не скасовує, тому що газовий контракт 2009 року — єдиний документ, який дав Україні можливість боротися у Стокгольмському арбітражі й виграти. Якби контракт був поганим, ми б ніколи в житті не перемогли там», — зазначила політик.

Юлія Тимошенко нагадала, що контракт, укладений 2009 року, був типовим.

«Такий контракт підписували всі, зокрема європейські країни, які купували газ у «Газпрому». Принцип «бери або плати» присутній в усіх європейських контрактах. Чехія, Польща, Німеччина, а тепер уже й Україна через судові процедури скасували цю позицію, бо сама умова «бери або плати» є абсурдною», — підкреслила лідер «Батьківщини».

За її словами, Янукович діяв не за контрактом, коли в 2010-му стартова ціна сягнула 450 доларів за тисячу кубометрів.

«Розгляд справи в Стокгольмському арбітражі чітко показав, що в 2009-му було 232 долари за тисячу кубометрів газу — ось ціна, закладена в контракті», — додала вона.

Юлія Тимошенко зазначила, що за часів її прем'єрства ціни на комунальні послуги, зокрема на газ та опалення для населення, залишалися незмінними.

«Тоді ціна за контрактом сягала 232 долари, а український газ ми продавали населенню за 82 долари. А сьогодні український газ вам продають за 285 доларів, хоча собівартість ресурсу власного видобування наразі становить 12-18 доларів залежно від інвестицій. Можна запитати, куди йде ця різниця?» — поцікавилася політик.

Лідер «Батьківщини» також підкреслила, що, згідно з контрактом 2009 року, Україна нині платила б за тисячу кубометрів газу 140-160 доларів. А якби не підійшло ціноутворення за формулою, то пункт 4.4 контракту дозволяв встановлювати ціну на ресурс без неї. Тобто сам по собі контракт не був поганим.

«А дурниці на кшталт принципу «бери і плати», які під загрозою відключення газу Росія понатикала в контракт, запросто скасовуються арбітражним судом, що нині нарешті й зроблено. І це — перемога України, на якій не треба зупинятися», — підсумувала Юлія Тимошенко.

Катерина МІЦКЕВИЧ

НИНІШНЯ ВЛАДА НЕ МАЄ АРГУМЕНТІВ ПРОТИ ТИМОШЕНКО, ЯКЩО ЗМУШЕНА ВДОВОЛЬНЯТИСЯ «НЕДОІДКАМИ» ЗІ СТОЛУ «РЕГІОНАЛІВ» У ВИГЛЯДІ НАШУМИЛОГО ГАЗОВОГО КОНТРАКТУ 2009 РОКУ

що вердикт може знадобитися їм у боротьбі з Тимошенко.

Політолог, директор Інституту глобальних стратегій Вадим Карасьов упевнений, що реанімація владою «бурі в стакані» з приводу газових контрактів 2009 року не зможе знизити рівень довіри українців до Юлії Тимошенко.

«Чим більше вони витягуватимуть таких «скелетів», тим більше підніматимуть її рейтинг і фактично зроблять ведмежу послугу президенту. Адже це свідчить, що влада не має аргументів проти Тимошенко і змушена вдовольнитися «недоїдками» зі столу «регіоналів», — підкреслив він.

ПІДПИСАННЯ ПІД ТИСКОМ

Влада воліє не нагадувати, що ті скандальні пункти газового контракту 2009 року, які закидають Тимошенко, були буквально протиснуті Росією у розпал газової війни. 1 січня тієї студеної зими «Газпром» повністю перекинув постачання блакитного палива на нашу територію, що автоматично відрізало від газу країни ЄС.

років тому. Варто також згадати, що на судових засіданнях у газовій справі проти лідера «Батьківщини», ініційованій Януковичем, були присутні чиновники вищих щаблів ЄС. Усі вони визнавали цю справу фальсифікованою. І це свідчить про те, що закиди нинішньої влади мало чим відрізняються від дій утікача-президента.

До речі, згадуючи про умови, за яких укладався газовий контракт 2009 року, головний редактор «Цензор.НЕТ» Юрій Бутусов на своїй сторінці у «Фейсбуці» констатував, що «тиск Путіна тоді увінчався успіхом передусім через позицію президента Віктора Ющенка, який діяв у руслі проросійської політики».

Також він додав, що «Тимошенко потрапила до в'язниці не за газові угоди, а тому, що була опонентом Януковича. А Ющенко отримав спокійне життя, бо підігравав владі».

Своєю чергою експерт у сфері енергетики Геннадій Рябцев у коментарі виданню «Гордон» заявив, що після рішення Стокгольмського арбітражу він побачив чимало відверто замовних статей, де в «зраді» зви-

Рік тому сталося щось неймовірне: виринула так звана чорна каса Партії регіонів. «Амбарна книга» містила імена політиків, журналістів, політтехнологів, соціологів, членів ЦВК, яких «регіонали» винагороджували за певні послуги. Великою мірою усі ми здогадувалися, що саме так «творилася» історія сучасної України. Однак вперше громадськості надали докази цього. Антикорупційні органи начебто міцно взялися за це розслідування. Та ось уже рік минув, а результату ми не бачимо жодного. І взагалі про чорну бухгалтерію ПР згадують усе рідше.

Отже, нагадаємо, що колишній заступник голови СБУ Віктор Трепак передав до Національного антикорупційного бюро 841 аркуш документів із так званої чорної бухгалтерії Партії регіонів. Виплати були здійснені упродовж 2008–2012 років нібито на загальну суму близько 2 млрд доларів. Тоді ж частину документів злив в Інтернет народний депутат Сергій Лещенко.

Глава НАБУ Артем Ситник рік тому розповідав, мовляв, загалом налічується понад 25 тисяч рядків. У кожному з них від руки вказані прізвища з ініціалами, дати, суми і короткий опис витрат. Найменша сума становила 5 доларів, найбільша — 6 млн доларів. Однак не всі платежі були спрямовані на підкуп, вказувалися тут і поточні видатки партії. Тож у НАБУ пообіцяли взятися за найбільші «гонорари».

Але що було далі? Багато галасу з нічого. А потім одне нічого... Однак про все своєю чергою. Переглядаючи новинні архіви, можна

«частина осіб з-поміж згаданих у списках, котрі надали НАБУ Трепак і Лещенко, встановлена, тривають допити. Інші особи встановлюються».

Уже після літніх канікул, а саме 16 вересня, НАБУ отримало результати почеркознавчих експертиз у справі про чорну бухгалтерію Партії регіонів і підготувало підозри. Про це також розповідав Ситник.

«Наразі готується низка підозр у цій справі. Проведена ідентифікація почерків, і ми почнемо ухвалювати процесуальні рішення стосовно окремих осіб», — заявив головний антикорупціонер.

Крім того, Ситник розповів, мовляв, слідство тісно пов'язане з кримінальними провадженнями, які перебувають у віданні департаменту спеціальних розслідувань ГПУ. Зокрема, йдеться про справу проти суддів Конституційного суду, які в 2010-му скасували Конституцію 2004 року в інтересах Віктора Януковича.

ПР уже готові проекти підозр трьом «дуже відомим людям». Усіх, звичайно, окришила надія. Однак Холодницький відразу спустив нас на землю, уточнивши: «Але ці підозри слід обгрун-

тувати доказами, щоб було з чим іти до суду».

Тобто докази досі не зібрані? Тоді який сенс оголошувати підозри?

Також 30 вересня директор НАБУ Артем Ситник оптимістично спрогнозував, мовляв, перші звинувачення можуть передати до суду вже в жовтні.

плануємо ці вказівки дуже швидко виконати і скерувати підозри до прокуратури для остаточного узгодження», — сказав Ситник.

13 грудня це начебто сталося: Назар Холодницький підписав

ЧОРНА КАСА ПАРТІЇ РЕГІОНІВ — СПРАВА НОМЕР ОДИН В УКРАЇНІ. АНТИКОРУПЦІОНЕРИ НЕОДНОРАЗОВО ГОВОРИЛИ ПРО ТЕ, ЩО ЛЮДИ, ЯКІ ОТРИМУВАЛИ ВІД ПР ВИНАГОРОДИ, НИНІ ТЕЖ ІМПЛЕМЕНТОВАНИ У ВЛАДУ. І ЦЕ, МАБУТЬ, Є НАЙЖАХЛИВІШИМ!

ського належать саме йому. Експертизи були проведені також стосовно інших осіб, оригінальність їхніх підписів теж підтвердили.

31 січня 2017 року в НАБУ заявили, що найімовірніше розслідуватимуть провадження у чорній бухгалтерії ПР спільно з управлінням спеціальних розслідувань ГПУ, яке очолює Сергій Горбатюк. Справа в тім, що ця справа перегукується із розслідуванням щодо узурпації влади Віктором Януковичем.

10 лютого з'явилася новина про те, що детективи НАБУ мають намір передати до САП другу підозру в справі про чорну бухгалтерію. Хоча прізвище фігуранта нам так і не назвали. Мабуть, на цьому тема вичерпалася.

Увагу, щоправда, переводили на політтехнолога Януковича Пола Манафорта... Але ж головна проблема полягає не в ньому!

Якби цю справу належним чином розслідували і передали до суду, якби винесли реальні вирокі, то для антикорупційних органів, які практично не демонструють жодних результатів своєї діяльності, але отримують гарне державне фінансування, це стало б справжньою перемогою.

ЯКБИ ЦЮ СПРАВУ НАЛЕЖНИМ ЧИНОМ РОЗСЛІДУВАЛИ І ПЕРЕДАЛИ ДО СУДУ, ЯКБИ ВИНЕСЛИ РЕАЛЬНІ ВИРОКИ, ТО ДЛЯ АНТИКОРУПЦІЙНИХ ОРГАНІВ ЦЕ СТАЛО Б СПРАВЖНЬОЮ ПЕРЕМОГОЮ

спробувати скласти своєрідний пазл.

Отже, 5 червня 2016 року керівник Спеціалізованої антикорупційної прокуратури Назар Холодницький заявив, що в справі про чорну бухгалтерію ПР буде допитано близько сотні осіб. Також, за його словами, записи з «амбарної книги» свідчать про те, що «всі — від ультраправих до ультралівих — брали гроші». Як зазначив Холодницький, серед них є і ті люди, які нині сидять у Верховній Раді. Можна припустити, що такі записи стривожили їх не на жарт.

26 червня глава НАБУ Артем Ситник відрпортував, що

Потім 29 вересня глава МВС Арсен Аваков похвалився, що його відомство передає до НАБУ ще кілька аркушів із тієї самої «амбарної книги».

«Важливо вичищати політичний бруд!» — запевнив тоді Аваков.

Наступного дня голова САП Назар Холодницький заявив, що в справі про чорну бухгалтерію

Жовтень минув. 5 листопада САП повернула на доопрацювання у НАБУ підозри в справі про чорну бухгалтерію ПР.

«Учора в нас була нарада з антикорупційними прокурорами, ми підготували низку підозр і передали на узгодження. Прокурори повернули їх, зазначивши необхідність провадження окремих слідчих дій. Ми

підозру голові ЦВК Михайлові Охендовському. За словами прокурора, в «амбарній книзі» зафіксовано чотири випадки отримання готівки в офісі ПР очільником Центрівборчкому. Щоправда, сам Охендовський це всіляко заперечував.

Тим часом багато хто з експертів скептично поставився до цієї новини. Одні говорили, мовляв, у такий спосіб влада просто спробує контролювати давно прострочену ЦВК, інші пояснювали, що це напрочуд безпечний спосіб «пограти м'язами» і показати видимість діяльності.

24 грудня 2016 року в НАБУ заявили, що розслідування зібрало достатньо доказів, які підтверджують оригінальність «амбарної книги» ПР. А результати експертизи, проведеної у Державному науково-дослідному експертно-криміналістичному центрі МВС, свідчать про те, що підписи і записи від імені голови ЦВК Михайла Охендов-

«Чорна каса» Партії регіонів — справа номер один в Україні. Антикорупціонери неодноразово говорили про те, що люди, які отримували від ПР винагороди, нині теж імплементовані у владу. І це, мабуть, є найжахливішим: ниточки між минулим і сьогоденням не розірвані. І поки цього не станеться, про жодну боротьбу з корупцією ми не можемо говорити. Скільки б антикорупційних органів не вигадували, скільки б аудиторів заморських не виписували!

Ще страшніше міркувати про те, що саме завдяки цим виплатам «творилася» історія України. І все могло би бути інакше. Можна припустити, що Янукович 2010 року просто не став би президентом.

Втім, історія не знає умовного способу...

Нині просто хочеться довідатися, коли завершиться розслідування. Коли ми отримаємо відповіді на питання, які нас турбують? Коли нам покажуть списки тих, хто брав «гонорари»? І чи станеться це в принципі? Адже маємо жахливу традицію провадити розслідування роками і згадувати про них хіба лише під дати. А потім вони геть-чисто губляться під пилом повсякденності.

Микола БИКОВ

ЩЕ СТРАШНІШЕ МІРКУВАТИ ПРО ТЕ, ЩО САМЕ ЗАВДЯКИ ЦИМ ВИПЛАТАМ «ТВОРИЛАСЯ» ІСТОРІЯ УКРАЇНИ. І ВСЕ МОГЛО БИ БУТИ ІНАКШЕ. МОЖНА ПРИПУСТИТИ, ЩО ЯНУКОВИЧ 2010 РОКУ ПРОСТО НЕ СТАВ БИ ПРЕЗИДЕНТОМ

«Немає нічого складного для людини з інтелектом», — підбадьорювала секретар Вірочка свою шефину у «Службовому романі», коли та опанувала ази жіночої чарівності. Мабуть, такою логікою керувався і міністр оборони Степан Полторак, підписуючи указ про призов офіцерів запасу на службу до Збройних сил. Люди, котрі вивчилися на військовій кафедрі й ніколи раніше не нюхали пороху, котрих в армії називають «піджаками», незабаром поповнять лави ЗСУ.

ФОНТАН ОБІЦЯНОК

Ідея закликати «піджаків» крутилася в голові у Полторака ще з минулого року, але рішення усе відкладалося. Тепер наказ є, і невдовзі 4 тисячі випускників військових кафедр, які мають ступінь не нижче за бакалавра, підпишуть контракт. У Генштабі з цього приводу навіть вирішили провести брифінг, змальовуючи яскравими барвами переваги військової служби протягом 18-ти місяців.

За призваними офіцерами збережеться місце роботи і середня зарплатня на весь період військової служби.

«Такий офіцер отримуватиме в повному обсязі грошове утримання, яке встановлене відповідно до його штатної категорії, він користуватиметься усіма пільгами, зокрема в соціальному і пенсійному забезпеченні, що їх законодавство визначає для кадрових офіцерів. Військовослужбовця на час призову не можуть звільнити або скоротити, за ним і його сім'єю зберігається право на житлове приміщення, надається службове житло або компенсація у разі наймання житла», — розповіли в ЗСУ.

З огляду на те, що випускники вузів, які закінчили військову кафедру, отримували звання молодшого лейтенанта, базова зарплата такого фахівця становитиме 9,5 тисячі гривень. А якщо «піджак» сам забажає служити в зоні АТО, його оклад збільшується до 15 тисяч гривень.

Для тих цивільних, які отримують 20–30 тисяч у місяць, такі

За даними ГШ, на кінець травня 2017 року чисельність військово-вослужбовців-жінок в українській армії становить понад 23 тисячі осіб, серед них 3,2 тисячі жінок-офіцерів.

Загалом, за розрахунками Міноборони, під рушницю піде 4 тисячі «піджаків». І вже незабаром вони почнуть отримувати повістки.

«Я ВИХОДЖУ НА РУБІЖ, ТРИ ПАТРОНИ ДІСТАЮ»

Військові кафедри переважно давали теоретичні знання. І тут усе залежало від куратора студентів, які згодом ставали лейтенантами, не маючи зеленого уявлення, що таке армія. Якщо «полкан» тямущий, на полігоні він витрусить з тебе всю душу, проте ти чогось навчишся. А якщо ні в кут, ні в двері — то військова наука пройшла повз тебе.

У Міноборони підраховували, що щорічно військові кафедри випускають від 10 до 15 тисяч осіб. Тобто за останні десять років в Україні сформувалася ціла армія з майже 150 тисяч офіцерів запасу.

Гіпотетично це гарна підмога ВСУ. Однак підготовка таких офіцерів породжує сумніви. Коли в 2014-му моєму колезі, який закінчив Київський університет ім. Т.Г. Шевченка і отримав звання лейтенанта, надійшла повістка, він одверто зізнався, що нічого не вміє — навіть автомат тримати. Він боявся не того, що йому доведеться командувати людьми з реальним бойовим досвідом, а що його дилетантські у військовій

ПРИЗОВ ОФІЦЕРІВ ЗАПАСУ Є ВИМУШЕНИМ І ВИНЯТКОВИМ ЗАХОДОМ ЧЕРЕЗ НЕКОМПЛЕКТ ОФІЦЕРІВ МОЛОДШОГО СКЛАДУ ВНАСЛІДОК НЕДАЛЕКОГЛЯДНОСТІ ШТАБНИХ ГЕНЕРАЛІВ

початках відбудуть тримісячну підготовку в навчальних центрах ВСУ, а згодом будуть переведені в розташування частин на первинні офіцерські посади.

Але чи вистачить трьох місяців, аби грамотно командувати взводом чи ротой і згадати те, що колись тобі втовкмачували на парах? Хай там уже перекладачі папірці в штабі або завідувачі складами, але стати справжнім командиром здатен не кожен, причому не лише «піджак».

Військовий експерт Олег Жданов вважає, що призов офіцерів запасу є вимушеним і винятковим заходом через некомплект офіце-

никами з вищою освітою. Але розрахунки Міноборони в цьому випадку не справдилися.

А ось президент Центру інноваційного консалтингу «КДА» Дмитро Корнійчук вважає, що офіцери запасу в армії не потрібні, оскільки в ЗСУ вже служить значна кількість контрактників. Проте призов є певною технологією, до якої вдається влада, щоб забезпечити себе.

«Саме українці віком 30–43 років є потенційно протестним контингентом, який, якщо його зорганізувати, може виступити проти влади. І це та категорія людей, яка свого часу обирала військову кафедру в вузах. Тобто Порошенко ставить питання так: або ховатися «у норах» і мовчки терпіти владу, або виходити на мітинги, але звідтіля — прямисінько в АТО», — вважає він.

ЛОГІКА, ДЕ ТІ?

Невідомо, як врешті-решт такий крок позначиться на боєздатності військових частин і підрозділів. Адже одна справа, коли людина йде добровільно і швидко опанує ази військової науки (для цього їй, до речі, і військова кафедра не потрібна), і зовсім інша, коли її призивають.

Навіть більше, в усіх арміях світу не лейтенанти, а сержанти і каптали є підґрунтям Збройних сил. Вони інструктують новобранців, вони, власне, й командують ротами. А ми, розплодивши тисячі лейтенантів, які після військової кафедри нічого не можуть і не вміють, витрачаємо спершу гроші на їх навчання, а потім — на перенавчання.

Тому ставку потрібно робити на сержантів і ветеранів АТО, які добровільцями в 2014-му пішли

захистити Україну від російської агресії. Це — найбільш мотивований контингент, який докладатиме всіх зусиль, аби під час виконання операцій було якомога менше втрат. Також варто подумати про доцільність військових кафедр.

Однак головне питання сьогодні до керівництва нашої держави, яке за три роки війни, яку називають АТО, не змогло реально проаналізувати ситуацію і навчитися грамотно планувати.

Періодично з блакитних екранів нам бадьоро рапортують про нове озброєння, яке насправді рідко надходить на «передок», про розробку програм модернізації армії до 2020 року, які є, по суті, стосом паперу, про підготовлених інструкторів, котрі, втім, згодом не бажають продовжувати контракт із ЗСУ і йдуть із набутими знаннями «на цивілку». Це не реформа армії, а точкові вкраплення у стояче болото, яке так затято не бажають змінювати.

Натомість потрібен комплексний підхід. Людина, яка прийшла на службу до армії, не зобов'язана приводити до притомності СГД, що до цього валялася на складах. Вона повинна працювати з новим, сучасним озброєнням. Не можна допускати, щоб артилерист ставав піхотинцем, а льотчик — танкістом. У світі цінується професіоналізм. І людей потрібно цінувати, підсилюючи матеріальні стимули — від підвищення зарплат до надання житла.

Військовий ризикує своїм життям заради кожного з нас, він захищає країну. Він має жити по-людськи. Якщо будуть дотримані всі ці умови, до армії рушать найкращі. Чи станеться так в Україні? Дуже хочеться сподіватися.

Антоніна МІРОШНИЧЕНКО

ЩОРОКУ ВІЙСЬКОВІ КАФЕДРИ ВИПУСКАЮТЬ ВІД 10 ДО 15 ТИСЯЧ ОСІБ. ТОБТО ЗА ОСТАННІ ДЕСЯТЬ РОКІВ В УКРАЇНІ СФОРМУВАЛАСЯ ЦІЛА АРМІЯ З МАЙЖЕ 150 ТИСЯЧ ОФІЦЕРІВ ЗАПАСУ

суми, звісно, не є привабливими. Тим паче що вступ до вузу з військовою кафедрою завжди був законним способом «відкосити» від служби в Збройних силах. Тому, швидше за все, така категорія людей і тепер намагатиметься отримати «білий квиток».

Призову підлягають як чоловіки, так і жінки до 43 років.

«Усі будуть призватися на рівних умовах. Хочу відзначити, що жінки довели свою здатність виконувати завдання, зокрема в районах проведення АТО, не гірше за чоловіків. Ми пишаємося ними. Тому жінки також залучатимуться до служби у визначеному порядку», — повідомив начальник Головного управління персоналу Генштабу Артур Артеменко.

справі вчинки можуть призвести до смерті людей.

Дуже стримане ставлення до «піджаків» і у військових. За радянських часів таких офіцерів запасу вряди-годи скликали на збори, щоб ті змогли реанімувати отримані навички. Найкраще такі здвиги резервістів описує пісня про три патрони: на полігоні «воїн» спочатку не зняв пістолет із запобіжника, а потім, після довгих страждань, зашмурившись, усе-таки відстрілявся, але не в ціль, а як Бог на душу поклав. І всі його побратими, обіймаючи один одного і витираючи спітнілі чола, забирають у друга пістолет і просять його «більше не стріляти».

Зараз, згідно із заявами Генштабу, призовники-«піджаки» на

рів молодшого складу внаслідок недалекоглядності штабних генералів.

«Ми розгорнули армію майже до 250 тисяч. Ми вели активні бойові дії, а потім відмовилися від мобілізації, але ніхто за три роки не подумав, що ВСУ потрібно буде укомплектувати, насамперед, молодшими офіцерами. Ми не розгорнули жодного профільного училища — ні для артилерії, ні для танкістів, ні для піхоти і систем ППО. Дозволивши розривати контракти з тими, хто їх підписував на особливий період, самі фактично створили дефіцит офіцерських кадрів», — констатував експерт.

За його словами, некомплект намагалися перекрити контракт-

Російські хакери — теж патріоти

Відійшовши від своєї колишньої практики категоричних заперечень, президент Росії Володимир Путін заявив минулого четверга, що до торішніх кібератак, вчинених з метою допомогти Дональду Трампу здобути перемогу на виборах, можливо, причетні російські «патріотично налаштовані» хакери, які діяли як приватні особи.

Хоча Володимир Путін і продовжує заперечувати будь-яку роль держави, його заяви перед журналістами в Санкт-Петербурзі відрізняються від колишньої позиції Кремля, згідно з якою Росія взагалі не причетна до зламу серверів Національного комітету Демократичної партії і просто після перемоги Дональда Трампа стала жертвою антиросійської істерії у лавах зневірених демократів.

Висловлюючи версію про можливі атаки з боку російських патріотів, Путін сказав, що хакери «схожі на художників», які, «прокинувшись вранці», обирають собі мету залежно від настрою.

«Якщо вони налаштовані патріотично, вони починають вносити свою лепту — на їх погляд, правильну — в боротьбу з тими, хто погано відгукується про Росію».

Його слова схожі на висловлювання Трампа, який відкидає звинувачення щодо російського втручання і заявляє, що людиною, відповідальною за хакерську атаку на сервери Національного комітету Демократичної партії, «може бути будь-хто, хто сидить у себе на дивані і важить 180 кілограмів».

При цьому Путін, як і раніше, твердо заперечив причетність до цього російських державних органів або чиновників. А саме такі звинувачення були озвучені спецслужбами США. У січні вони дійшли висновку, що Володимир Путін особисто керував російською «кампанією впливу», яка містила в собі кібератаки і дезінформацію. Метою цієї кампанії був вплив на листопадові вибори на користь Дональда Трампа.

«Ми на державному рівні цим не займаємося», — заявив Путін у четвер.

Щоправда, межа між діями держави і приватних осіб часто-густо є розмитою — особливо в тому, що стосується поширення впливу Росії за кордоном. Російські громадяни,

які номінально є приватними особами, воюють у лавах російськомовних ополченців на сході України і беруть участь у різних кампаніях, спрямованих на просування російського порядку денного в Східній і Центральній Європі.

Мабуть, хвилюючись, аби американські спецслужби не опублікували докази причетності Росії до торішніх кібератак, Володимир Путін висунув теорію, що сучасними технологіями можна легко маніпулювати з метою створити помилковий слід, який веде в Росію.

«Може припустити і такий варіант: хтось спеціально вибудовує ланцюжок різних атак так, щоб джерелом цієї атаки предстали територію Російської Федерації, адже сучасні технології дозволяють це робити досить легко», — заявив Путін.

Тут президент РФ, очевидно, повторює аргумент, наведений ним раніше в інтерв'ю французькій газеті Le Figaro.

«Він говорив абсолютно, на мій погляд, правильно: а може, це з іншої країни, може, хтось, лежачи в ліжку, щось там придумав, а може, хтось спеціально вставив якусь флешку з ім'ям російського якогось громадянина, — зазначив Путін в інтерв'ю Le Figaro, посилаючись на слова Трампа. — Адже в цьому віртуальному світі все що завгодно можна повернути. Росія цим ніколи не займається, нам це й не потрібно, нам немає жодного сенсу це робити».

Поступова зміна позиції Росії щодо можливого втручання в американські вибори нагадує те, як Володимир Путін неодноразово переінакшував свою «версію» подій, розповідаючи про роль Росії в анексії Криму 2014 року і в конфлікті на сході України. Спочатку він категорично заперечував участь у цих подіях російських військ, а через кілька місяців визнав, що російські військові до цього причетні.

Ендрю ХІГГІНС,
The New York Times, США

**ПОСТУПОВА ЗМІНА ПОЗИЦІЇ РОСІЇ ЩОДО
МОЖЛИВОГО ВТРУЧАННЯ
В АМЕРИКАНСЬКІ ВИБОРИ НАГАДУЄ ТЕ,
ЯК ВОЛОДИМИР ПУТІН НЕОДНОРАЗОВО
ПЕРЕІНАКШУВАВ СВОЮ «ВЕРСІЮ» ПОДІЙ,
РОЗПОВІДАЮЧИ ПРО РОЛЬ РОСІЇ
В АНЕКСІЇ КРИМУ 2014 РОКУ
І В КОНФЛІКТІ НА СХОДІ УКРАЇНИ**

МАКРОН: повернення до реальної політики

«Історія є вищою за нас», — заявив Еммануель Макрон, стоячи поруч із Володимиром Путіним у Версальському палаці. Їх обов'язки теж є вищими за них. Президенти Французької Республіки — помазанники загального виборчого права і ядерних ударних сил. Впливовіші, ніж британські прем'єр-міністри і німецькі канцлери, які підпорядковуються парламенту...

На цю мить Еммануель Макрон запам'ятався своїм міцним руко-стисканням із Дональдом Трампом і лавиною правди, яку він обрушив на Володимира Путіна. Французи завжди були зачаровані своїми президентами, котрі відразу після обрання злітали на олімп зовнішньої політики, щоб вирватися з пут внутрішньої політики, яка робила з них безпорадних королів у театрі посередності.

євро, назвавши при цьому дурнем міністра фінансів Німеччини. Ухвалення Лісабонського договору про поліпшення функціонування Європейського союзу відійшло на другий план.

Франсуа Олланд так і не зміг посісти почесне місце на президентському олімпі. У цьому йому завадили небесні сили (грим і блискавка під час його польоту до Берліну в день його обрання)

рез Брексіт, і раптово втомленої Ангели Меркель.

Остання розсварилася з Путіним і перебуває під постійним прицілом Трампа, а коли вона говорить про те, що європейці мусять розраховувати на власні сили, хочеться її запитати: фрау Меркель, а де ви були останні 12 років?

Настав час Макрона, але він ще не перейшов від слів до дій. Давайте трохи повернемо: він міг би бути значно жорсткішим із Трампом, щоб об'єднати європейців.

Три приклади. По НАТО — змусити європейців підписати декларацію ПА Альянсу, яка передбачає, зокрема, що стаття 5 про зобов'язання прийти на допомогу в разі агресії, може бути застосована за будь-яких умов і

**МОЛОДИЙ АНГЛОФОН МАКРОН МАЄ
ЗА ПЛЕЧИМА ЗНАЧНИЙ ДОСВІД РОБОТИ
РАДНИКА В ЄЛИСЕЙСЬКОМУ ПАЛАЦІ. ВІН
ВИГІДНО ВИГЛЯДАЄ НА ТЛІ ДВОХ СТРАХОВИСК
ТРАМПА І ПУТІНА, А ТАКОЖ ТЕРЕЗИ МЕЙ, ЯКА
ВТРАТИЛА ПОЛІТИЧНІ ОКУЛЯРИ ЧЕРЕЗ БРЕКСІТ,
І РАПТОВО ВТОМЛЕНОЇ АНГЕЛИ МЕРКЕЛЬ**

Кожен діяв на свій розсуд. Жак Ширак виявив неоголлстський підхід: він відновив ядерні випробування у Тихому океані, а також зайняв жорстку позицію проти боснійських сербів.

Прийшовши до влади, Ширак практично нічого не зробив для Європи, але вже тоді виявив небажання виконувати Шенгенські угоди.

Його наступник Ніколя Саркозі вдавався до суміші емоційної і агресивної дипломатії.

Емоційної — щодо болгарських медсестер, утримуваних у Лівії (Франція зіграла вирішальну роль у звільненні медиків, звинувачених у зараженні дітей вірусом гепатиту й ВІЛ у госпіталі міста Бенгазі 1999 року. — Прим. ред.). Цієї лінії поведінки він дотримувався, захищаючи інших жертв, — Інгрід Бетанкур (колумбійський політик, кандидат у президенти країни, понад шість років була заручницею ФАРК — ліворадикального терористичного угруповання Колумбії. — Прим. ред.). Та навіть, ризикуючи інтересами держави, французьку Флоранс Касі, яка відбувала покарання у мексиканській в'язниці за звинуваченням у викраденні людей.

Агресивної — коли відмовився від виконання бюджетних правил для

і особливо сили земні. Соціалісти і «зелені» надто часто відсовували його на узбіччя як непопулярного лідера і заважали йому проводити повною мірою європейську політику. Довелося чекати вторгнення до Малі у січні 2013 року з метою перешкодити перетворенню цієї країни на притулок для прихильників джихаду, щоб, нарешті, народився президент Олланд.

Еммануель Макрон намагається уникнути підводних каменів. Він позбавлений жорсткого унілатералізму (політики односторонніх дій) Ширака і не провадить політику співчуття, публічно персоніфікуючи окремі питання, як Саркозі. Тверда громадська позиція Макрона контрастує зі стриманістю Олланда.

Це проявилось під час зустрічі з Володимиром Путіним, коли Макрон підняв тему гомосексуалістів у Чечні та маніпуляцій російських ЗМІ. Макрон хоче бачити себе в ролі «вимогливого прагматика». Кінець емоціям — повертаємося до реальної політики.

Молодий англофон Макрон має за плечима значний досвід роботи радника в Єлисейському палаці. Він вигідно виглядає на тлі двох страховиस्क Трампа і Путіна, а також Терези Мей, яка втратила політичні очки че-

що за необхідності європейці діями б спільно разом із США, як вони це зробили після 11 вересня 2001 року. По клімату — підтвердити, що Паризький договір буде безумовно виконаний за підтримки громадянського суспільства та американських компаній. По Ірану — після переобрання поміркованого президента Хасана Рухані того ж вечора підтвердити, що цей договір залишається у силі, поки Тегеран виконує свої обов'язки, — щоб стримати Трампа, який уже відніс Іран до «осі зла».

Малодушність чи тактика Макрона? Дехто вважає, що потрібно підштовхнути Трампа до рішення відмовитися від багатьох своїх божевільних ідей. Те саме стосується позиції у ставленні до Путіна з питань майбутнього Асада і Криму.

Хай там як, Макрон сподівається посісти одне з чільних місць у світовій політиці. Відомий спосіб створити баланс сил, щоб завершити інтеграцію зони євро. Потрібно здійснити необхідні економічні реформи у Франції. І для цього Макрон мусить спуститися з олімпу.

Арно ЛЕПАРМАНТЬЕ,
Le Monde, ФРАНЦІЯ

Вірус бродить Європою — вірус кору. Не оминув він і Україну, де наразі спостерігається сплеск цієї недуги в Одеській та Івано-Франківській областях. Єдиний реальний спосіб боротьби з вірусом — вакцинувати якомога більше людей. Проте не всі довіряють офіційній медицині. І на те є свої причини, бо зазвичай коли починається ґвалт, що країна стоїть на порозі епідемії, — це комусь дуже потрібно.

ПРОРАХОВАНИЙ СПЛЕСК

Україна прийняла естафету спалаху кору від країн ЄС. Випадки захворювань від початку року зафіксовані в Австрії, Румунії, Болгарії, Бельгії, Чехії, Угорщині, Франції, Німеччині, Швеції, Італії, Португалії, Ісландії, Іспанії та Швейцарії. Найактивніше недуга поширюється у Румунії та Італії, там навіть зареєстровано кілька смертей.

До речі, українців попередили про можливий спалах захворюваності на кір ще торік восени.

«Нам сказали в ВООЗ, що наступного року буде кір, якщо не прищепимо своїх дітей. А Україна нині має найнижчий рівень вакцинації у цілому світі. Наразі ми через державні закупівлі завезли до країни хороші, якісні вакцини від ЮНІСЕФ і ПРООН», — заявила тоді в. о. міністра охорони здоров'я Уляна Супрун.

Не варто приписувати чиновниці екстрасенсорні здібності. Адже кір — циклічне захворювання, спалахи якого в світі відбуваються кожні 3–5 років. Ну гаразд, наша країна найменше охоплена вакцинацією. Але ж вірус лютує у Європі, де щеплення є обов'язковим!

Головний дитячий імунолог Києва Федір Лапій пояснює зростання рівня захворюваності у європейських країнах міграційними процесами — як внутрішніми, так і зовнішніми.

«Не слід забувати про біженців із Сирії та Африки», — підкреслив він у коментарі «ВВ».

Епідеміолог Людмила Мухарська повідомила, що в деяких державах Європи, як, наприклад, Німеччині та Італії, запроваджують штрафні санкції щодо батьків, які відмовляються від вакцинації дітей. Так, у ФРН батькам доведеться заплатити штраф у 2,5 тисячі євро, якщо вони не зможуть підтвердити медичною довідкою щеплення своєї малечі. В Італії штраф досягає 5,5 тисяч євро. Там ясла та дитсадки зобов'язані перевіряти сертифікати про вакцинацію та доповідати у відповідну службу про кожну не щеплену дитину.

В ДЕЯКИХ ДЕРЖАВАХ ЄВРОПИ, ЯК, НАПРИКЛАД, НІМЕЧЧИНІ ТА ІТАЛІЇ, ЗАПРОВАДЖУЮТЬ ШТРАФНІ САНКЦІЇ ЩОДО БАТЬКІВ, ЯКІ ВІДМОВЛЯЮТЬСЯ ВІД ВАКЦИНАЦІЇ ДІТЕЙ

Передплатні індекси:
23115 (рос.), 49450 (укр.)

ВИПРОБУВАННЯ КОРОМ

ВІРУС-ТУРИСТ

За даними Міністерства охорони здоров'я, порівняно з минулим роком число випадків захворювань на кір зросло більше ніж у 20 разів. Станом на 22 травня в Одеській області зафіксовано 83 хворих, в організмі яких наявність вірусу підтверджено лабораторно, в Івано-Франківській — 140.

На думку Федора Лапія, оскільки ці регіони є привабливими для туристів, а попереду — курортний сезон, не виключено, що відпочивальники сприятимуть поширенню вірусу по всій території нашої країни.

«Можна очікувати, що 2017–2018 роки в Україні проходять під брендом «кір», — констатував він у коментарі «ВВ».

Та чи коректно спалах хвороби називати епідемією?

За словами Людмили Мухарської, в українському законодавстві немає чіткого визначення поняття «епідемія».

«У тлумаченні слова відсутні кількісні показники, які б характеризували це явище. Тому постійно виникають дискусії щодо того, ми маємо спалах тієї чи іншої хвороби в Україні чи епідемію», — розповіла вона «ВВ».

На її думку, нинішню ситуацію із кором правильніше було б називати зростанням захворювання.

Експерт додала, що найбільше ця хвороба лютувала в Україні у 2005–2006 роках, коли занедужало 42 тисячі дітей та дорослих.

«Тому якщо порівнювати з 2006-м, то можна сказати, що нині спостерігається незначне зростання захворювання. Але порівняно з минулим роком, коли було лише кілька випадків, це вже відносно значний рівень», — додала Людмила Мухарська.

ЩЕПЛЕННЯ ІЗ ПРИСМАКОМ

За розрахунками ВООЗ, епідемії та спалахи інфекційних хвороб на

кшталт кору можна здолати, лише охопивши вакцинацією 95% населення. Але реалізація цих планів повною мірою, а надто в нашій країні, наразі викликає сумніви. Адже все більше українців не довіряють вакцинації. І не можна сказати, що зовсім безпідставно.

У 2008 році після щеплення проти кору та краснухи в Краматорську помер старшокласник Антон Тищенко. Тоді ж до лікарень потрапили кілька сотень юнаків і підлітків із поствакцинальними ускладненнями. Причина — індійська вакцина, ввезена до України як гуманітарна допомога від дитячого фонду ООН ЮНІСЕФ.

«Вакцинацією намічалось охопити позапланово 9 млн дорослого фертильного населення віком від 16 до 30 років. Компоненти препарату впливали на можливість жінок ставати матерями. Вони могли призводити як до неможливості зачаття, так і до абортів плоду», — розповів «ВВ» президент ГО «Ліга захисту громадянських прав» В'ячеслав Костилюв.

Пізніше Генеральна прокуратура визнала цю вакцину неякісною, і всю партію було утилізовано. Наразі в Україні щеплюють бельгійськими препаратами, якість яких не піддається сумнівам, якщо їх зберігати в належних умовах. Крім того, наша країна закупила їх через ЮНІСЕФ.

Не додає довіри і історія із спалахом поліомієліту в 2015–2016 роках. За рік до цього ВООЗ також попередила нас про можливу епідемію. Наприкінці квітня 2015-го до України прибули два види французької вакцини проти цієї інфекції (загалом 5 млн доз). А перша інформація щодо захворювання на поліомієліт надійшла тільки у вересні із Закарпаття, після чого МОЗ вирішило позапланово прищепити дітей. Проте голова ОДА Геннадій Москаль на своїй сторінці у соцмережі заявив, що на Закарпатті не підтверджено жодного випадку цієї недуги і що сенсація про масові захворювання роздмухана цілеспрямовано.

«Отриману з-за кордону велику партію вакцини проти поліомієліту фахівці МОЗ зберігали з порушенням температурного режиму, допустили її розмороження, після чого повторно заморозили, хоча це не передбачено інструкцією. А

далі заново заморожену вакцину вирішили швиденько використати, для чого й було організовано інформаційну атаку про «спалах поліомієліту на Закарпатті». Щоб провести свій сумнівний експеримент, заступники міністра охорони здоров'я телефонували в Ужгород і вимагали від головних лікарів підтвердження діагнозу «поліомієліт», погрожуючи їм звільненням. Однак наші фахівці не піддалися на тиск, і згодом їхню правоту підтвердили результати експертизи і досліджень», — повідомив голова Закарпатської ОДА.

В'ячеслав Костилюв нагадав, що, попри все, вакцинацію проти поліомієліту таки провели.

«Із тяжкими наслідками, зі смертями. Тому заяви міжнародних організацій і нашого МОЗ про спалах вірусних захворювань викликають занепокоєння. Є побоювання, що Україну й надалі розглядатимуть як «ринок збуту» не найкращих ліків та вакцин, тим самим збагачуючи фармацевтичне лобі», — констатував експерт.

ВАКЦИНАЦІЄЮ ЄДИНОЮ

І все ж медики переконані: щеплення є єдиною умовою запобігання справжнім епідеміям.

За даними МОЗ, у 61 із 172 зареєстрованих за чотири місяці 2017-го випадків захворювання на кір люди ніколи не вакцинувалися проти цього вірусу. Ще у 16 хворих відсутні дані про щеплення, що теж дає підстави відносити їх до нещепленого контингенту. Повністю вакциновані відповідно до календаря лише 37 осіб, ще 58 — мають одне щеплення.

До речі, нині медики кількох європейських країн закликають доросле населення з датою народження після 1970 року, повторно прищепитися від кору.

Федір Лапій пояснив, що раніше проводилася одноразова вакцинація, тоді як останнім часом — дворазова. Тому гіпотетично все одно можна захворіти. Це стосується і України.

Програма щеплення за бюджетний коштом охоплює дітей до 18 років, усі інші можуть придбати комбіновану вакцину проти кору, краснухи та паротиту.

«Щоб придбати препарат, потрібен рецепт від лікаря. Але в Укра-

ДОВІДКА «ВВ»

Небезпечні симптоми

Кір найважче переносять маленькі діти. Хвороба супроводжується високою і тривалою температурою, сильним кашлем, кон'юнктивітом, нежитем, діареєю. Все тіло вкривають бульбашкові висипання, оточені плямою. Важко дихати, їсти й пити. Можливі навіть галюцинації.

Досі через невчасне лікування кору помирають близько 10% маленьких пацієнтів. Для дорослих ця хвороба є небезпечно підступною через побічні наслідки, такі як отит, бронхоневмонія, лімфаденіт, ларингіт, енцефаліт, самовільний аборт під час вагітності, ускладнення у розвитку плоду тощо.

їні часто-густо адміністрації медзакладів із необґрунтованих причин просто відмовляють у проведенні вакцинації дорослому населенню», — додав він.

На жаль, повідомлення про можливі епідемії провають небажаний ажіотаж і навіть панічні настрої серед населення, чим користуються пройдисвіти на різних гілках медичної системи. Одні намагалися отримати за безкоштовне щеплення малюка бодай 20 гривень, інші — нажитися на тендерах із закупівлі ліків. Тому справжня реформа охорони здоров'я полягатиме не лише в тому, щоб перевести на обов'язкове страхування усіх українців, а насамперед у тому, щоб медична галузь стала відповідальною перед пацієнтами. Тоді, напевне, вже не буде заморожено-заморожених або взагалі неякісних вакцин, тоді рівень смертності через помилки знизиться.

А поки що залишається не панікувати, знати свої права, вивчати та аналізувати інформацію, робити висновки та розголошувати факти різного роду зловживань. Тільки так ми зможемо тиснути на владу.

Антоніна МІРОШНИЧЕНКО

Заповіт Рідлі Скотта: краще «Ганнібал», ніж «Чужий»

Нещодавно на великі екрани вийшла картина «Чужий: Заповіт». Знаменитий режисер Рідлі Скотт вирішив знову напояхати глядачів, та спроба виявилася марною. Бо не варто паразитувати на власній творчості.

Згідно з сюжетом, колоніальний корабель «Заповіт» із двома тисячами колоністів і тисячею ембріонів вирушає на планету Орігаї-6. Політ триває уже сім років, і це лише половина шляху... Однак космічне судно потрапляє у нейтринний спалах, і андроїд Волтер (Майкл Фассбендер) виводить екіпаж зі стану кіберсну. При цьому гине капітан корабля (Джеймс Франко) — його капсула фактично згорає зсередини. Оговтавшись від жаху, команда вирішує, як бути далі.

Раптом екіпаж отримує загадковий сигнал із якоїсь таємничої планети, яка, за даними бортового комп'ютера, є значно придатнішою для життя, ніж Орігаї-6. Майже ніхто з членів екіпажу не хоче знову занурюватися у кіберсон, рівною мірою їх не приваблює перспектива прожити сім років на кораблі.

Новоспечений капітан Орам (Біллі Крудап) приймає рішення летіти на нове місце. Дехто, звісно, пояснює йому, що це дуже небезпечно, мовляв, до польоту на Орігаї-6 ґрунтовно готувалися: проводили різні тести, імітаційні польоти. Хтозна яка небезпека чигає на загадковому космічному об'єкті, що вигулькнув так зненацька! Та нетерплячка перемагає.

Отож, модуль приземляється на планеті X, члени екіпажу вирушають на своєрідну екскурсію. На свій подив вони зна-

ходять посіви пшениці, проте живих істот і сліду немає — бо дай птахів чи тварин. Раптом одному з них стає зле. Після повернення на модуль із колоніста вилазить «чужий». Ну а далі починаються нудні й марзмотичні «старі пісні»...

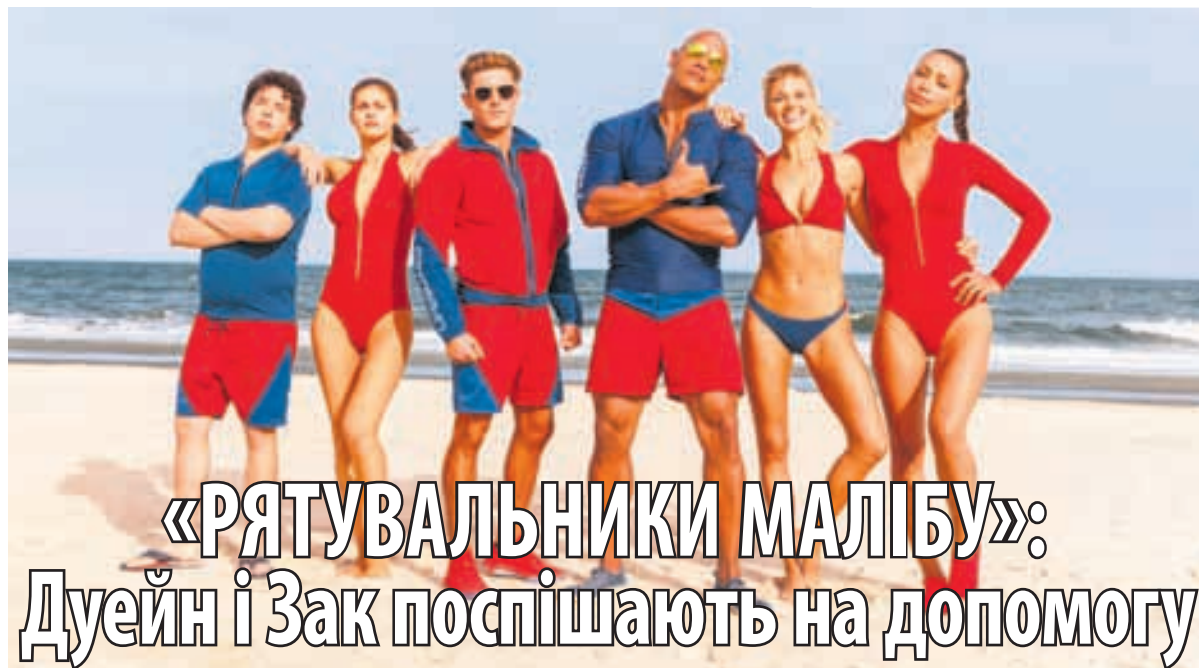
І тут виникає одне просте запитання до режисера картини Рідлі Скотта: навіщо паразитувати на класичній фантастичній історії? Від 1979 року (тоді Скотт випустив першу частину «Чужого») франшиза дістала три продовження (знімали Джеймс Кемерон, Девід Фінчер, Жан-П'єр Жене). Далі сам Скотт створив спін-офф «Прометей». І ось ще один — «Чужий: Заповіт». Чи не занадто?

Насправді якщо 1979 року ця фантастична історія була свіжаком, то 2017-го просто дивує. Скільки можна лякати нас інопланетянами? Може, варто більше боятися людей, які фактично знищують Землю, у майбутньому можуть зробити це й з іншими планетами, якщо туди доберуться?

А тим часом Рідлі Скотт є геніальним режисером. Саме він зняв «Гладіатора», «Ганнібала», «Царство небесне», «Сукупність брехні» й чимало інших пречудових фільмів, які давно стали класикою кіно. Тому краще всоте переглянути будь-яку з цих стрічок, аніж гаяти час на чергову інопланетну бульку!

ЯКЩО 1979 РОКУ ЦЯ ФАНТАСТИЧНА ІСТОРІЯ БУЛА СВІЖАКОМ, ТО 2017-ГО ПРОСТО ДИВУЄ. СКІЛЬКИ МОЖНА ЛЯКАТИ НАС ІНОПЛАНЕТЯНАМИ?

«РЯТУВАЛЬНИКИ МАЛІБУ»: Дуейн і Зак поспішають на допомогу

З 1989-го до 2001 року на екрани виходив легендарний серіал «Рятувальники Малібу». До речі, в Книзі рекордів Гіннеса цей пляжний ситком згадується як ТВ-шоу з найбільшими в історії переглядами — близько 1,1 млрд глядачів становлять команду його шанувальників. Не дивно, що виникла ідея перезняти «Рятувальників». І кінематографічний ремейк виявився вельми інтригуючим і захопливим.

Отже, фільм, як ви вже здогадалися, розповідає про роботу пляжних рятувальників. Керує підрозділом лейтенант Мітч Бьюкеннон (Дуейн «Скеля» Джонсон). Його підлеглим є красуні Сі Джей Паркер (Келлі Рорбах) і Стефані Холден (Ільфенеш Хадера). Та настав час набирати новачків: для цього десятки бажаючих мають взяти участь у випробуваннях. І найнаполегливіші увійдуть до команди рятувальників Малібу.

Переможцями стали чарівна Саммер Куїн (Олександра Даддаріо) і не-

Із цим непротистим завданням персонажам Дуейна Джонсона і Зака Ефрона потрібно впоратися дуже швидко, адже часу на роздуми обмаль. Але передусім Метт Броуді мусить усвідомити, що відтепер він — не зірка спорту, а частина дружної команди!

Варто відзначити чудову гру Дуейна Джонсона і Зака Ефрона. Є абсолютно очевидним, що участь у «Рятувальниках Малібу» вони розглядали не як щось третьорядне. Адже часто-густо трапляється, що акторам самим не до вподоби фільм, у якому

Та й лиходійка у виконанні індійської актриси і моделі Пріянки Чопри неперевершена. Ця актриса, яка емігрувала з Боллівуду до Голлівуду, складе конкуренцію багатьом суперкрасуням із «фабрики мрій». Вона вже серйозно заявила про себе, знявшись у серіалі «База Куантіко», а тепер показала голлівудським режисерам, що здатна на більше.

До речі, спочатку роль головного антагоніста призначалася для чоловіка, але режисер фільму, зустрівшись із Пріянкою, пропояхав переписати сценарій під неї.

А ще в ремейку ми зустрінемо акторів із оригінального серіалу — Девіда Хассельхоффа і Памелу Андерсон.

Режисером картини став Сет Гордон, який раніше відзняв такі чудові комедії, як «Нестерпні боси» і «Чотири різдва». Сценарій написали Майкл Берк, Дуглас Шварц

НОВІ «РЯТУВАЛЬНИКИ МАЛІБУ» НЕ ПРЕТЕНДУЮТЬ НА ГЕНІАЛЬНІСТЬ, І ЦІЛКОМ МОЖЛИВО, ЩО ВДРУГЕ ВАМ НЕ ЗАХОЧЕТЬСЯ ПЕРЕГЛЯДАТИ ФІЛЬМ. АЛЕ ПОПРИ ВСЕ ЦЕ ЧУДОВЕ РОЗВАЖАЛЬНЕ КІНО

зграбний Ронні Гринбаум (Джон Басс). А ще невдатний олімпійський чемпіон із плавання Метт Броуді (Зак Ефрон), якому дали умовний термін за правопорушення і засудили до громадських робіт.

Цій різношерстій компанії доведеться не лише поспішати на допомогу очманілим на сонці відпочивальникам і потопельникам, а й розкрити неймовірну змову. Нова господиня пляжного клубу Вікторія Лідс (Пріянка Чопра) налагодила бізнес із розповсюдження нових небезпечних наркотиків. І замислює щось ще підступніше! Як протистояти злочинці, якщо вона «приручила» майже всю місцеву владу і поліцію? А тих, хто намагається вийти з гри, кілери Вікторії просто усувають...

вони знімаються, і це дуже кидається в очі. Джонсон і Ефрон поставилися до зйомок як до справжньої пригоди! Цим хлопцям весело вдих, відтак і глядачеві цікаво спостерігати за їхніми взаєминами на екрані.

До речі, подекують, що на роль Метта Броуді пробувалися Джастін Тімберлейк і Джастін Бібер. Але Зак Ефрон зі своїми ідеальними кубиками пресу затьмарив суперстар і отримав цю роботу.

Прекрасна «половина» рятувальників (Келлі Рорбах, Стефані Холден і Олександра Даддаріо) теж неймовірно гармонійна й іронічна. Бездоганно вписався у компанію і Джон Басс: його незграбний Ронні доводить, що рятувальником може бути кожен, хто щиро цього забажає.

і Грегори Дж. Бонна, які, до слова, працювали й над серіалом. Ця компанія, схоже, теж працювала в своє задоволення. Гумор у картині доволі «дорослий» і, що називається, на межі. Однак пікантні жарти не викликають огиди.

Нові «Рятувальники Малібу» не претендують на геніальність, і цілком можливо, що вдруге вам не захочеться переглядати фільм. Але попри все це чудове розважальне кіно. Головну свою функцію — звеселити і розрадити — ця стрічка виконує на всі сто відсотків. Із кінозалу ви вийдете в гарному гуморі та з посмішкою на обличчі.

До речі, подекують, що ця стрічка безперечно матиме сиквел. Тож дивимося і чекаємо!

Сторінку підготувала Євгенія ПРОРИВАЙ

Головний редактор — Анна СПІВАК, відповідальний секретар — Олексій СОКУР

Редакція: м. Київ, бул. Лесі Українки, 26

Пишіть на адресу: ТзОВ «Структура ІТ», а/с 155, м. Київ, Україна, 04080

Засновник та видавець: ТзОВ «Структура ІТ» Тел.: (044) 359-04-54 e-mail: gazetavv@i.ua

Газету надруковано ТзОВ «Мега-Поліграф» 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14

Замовлення № 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9

Наклад 10 386 прим.

Передплатні індекси: 23115 (рос.), 49450 (укр.)

При використанні публікацій посилання на газету «ВВ» обов'язкове.

Відповідальність за зміст рекламних матеріалів несе рекламодавець.